இந்திய உச்சநீதிமன்றம்

2022-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 25-ஆம் நாள்

முன்னிலை

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.கே.எம்.ஜோசஃப்

மற்றும்

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.ஹ்ரிஷிகேஷ் ராய்

உரிமையியல் மேல்முறையீட்டு வழக்கு எண் 3151/2022

டெல்லி வளர்ச்சி ஆணையம் .... மேல்முறையீட்டாளர்

-எதிர்-

பீம் சேன் கோயல் மற்றும் பலர் .... எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள்

நிலம் கையகப்படுத்துதல் சட்டம், 1894 : பிரிவுகள் 4, 6, 16 மற்றும் 18 - நியாயமான இழப்பீடு மற்றும் வெளிப்படைத்தன்மை நிலம் கையகப்படுத்துதல், மறுவாழ்வு மற்றும் மீள்குடியேற்றச் சட்டம், 2013 - பிரிவு 24(2) - எதிர்மேல்முறையீட்டாளரின் நிலத்தை கையகப்படுத்த பிரிவு 4-இன் கீழ் அறிவிப்பு, தொடர்ந்து பிரிவு 6-இன் கீழ் விளம்புகை -

எதிர்மேல்முறையீட்டாளரால் நீதிப்பேராணை மனுவில் எதிர்ப்பு - உயர் நீதிமன்றம் தடை உத்தரவு வழங்கி, நிலத்தின் தன்மை, உரிமைமூலம் மற்றும் உடைமை தொடர்பாக நிலைமையை அப்படியே பராமரிக்க தரப்பினர்களுக்கு உத்தரவிட்டு நீதிப்பேராணை மனுவை தள்ளுபடி செய்தது - மேல்முறையீட்டில், இந்த நீதிமன்றம் இடைக்கால தடை வழங்கியது - இதற்கிடையே, 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது - 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 24(2)-இன் படி 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழான நிலம் கையகப்படுத்துதல் நடவடிக்கைகள் காலாவதியாகிவிட்டதாகக் கூறி எதிர்மேல்முறையீட்டாளரால் நீதிப்பேராணை மனு - 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் தொடங்குவதற்கு 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தீர்வம் வழங்கப்பட்டு இழப்பீடு செலுத்தப்படவில்லை என்பதால் உயர் நீதிமன்றம் அனுமதித்தது - இந்த நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு தாக்கல் செய்யப்பட்டது - இது நிலுவையில் இருக்கும்போது, குறிப்பிட்ட நிலம் பொது நோக்கத்திற்கு தேவை என 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கைகள் - தீர்வு : எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 24(2)-இன் கீழ் பாதுகாப்பு கோர முடியாது - 81நாட்களைத் தவிர, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் பெற்ற இடைக்கால தடை காரணமாக மேல்முறையீட்டாளர் கையகப்படுத்தல் ஆணையம் நிலங்களை கைப்பற்றுவதிலிருந்து தடுக்கப்பட்டது - தடை இல்லாவிட்டால்,

நிலங்கள் எடுக்கப்பட்டிருக்கும் மற்றும் 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் அரசாங்கத்திடம் உரிமை மாற்றப்பட்டிருக்கும் - மேலும், அரசாங்கத்திற்கு ஏற்கனவே உரிமை மாற்றப்பட்ட நிலத்தை அரசாங்கம் கையகப்படுத்த முடியாது மற்றும் ஏற்கனவே அதற்கு சொந்தமான நிலத்தை கையகப்படுத்த பொது நிதியை செலவிட அரசாங்கத்தை கட்டாயப்படுத்த முடியாது - 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழான நடவடிக்கைகள் விளம்புகை நிலையை எட்டியிருப்பது, நிலம் ஏற்கனவே 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் உரிமை மாற்றப்பட்டிருக்கும்போது மற்றும் இரண்டு முறை உரிமை மாற்றம் இருக்க முடியாது என்பதால், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு அந்த நடவடிக்கைகளின் பலன்களை கோர உரிமை வழங்க முடியாது - எனவே, உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புரை நீக்கறவு செய்யப்பட்டு நிலம் அரசாங்கத்திற்கு உரிமை மாற்றப்பட்டதாக நிலைநிறுத்தப்பட்டது - எனினும், மேம்பட்ட இழப்பீடு கோரி 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 18-இன் கீழ் குறித்தனுப்புகை கோரி விண்ணப்பம் தாக்கல் செய்ய எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டது - தேசிய நெடுஞ்சாலைகள் சட்டம், 1956 - தொடர்ந்த நிகழ்வுகள்.

மாண்பமை நீதிமன்றம் இம்மேல்முறையீட்டு வழக்கை அனுமதித்து, பின்வருமாறு தீர்வளித்தது.

தீர்வு : 1.1 நிலம் கையகப்படுத்துதல் சட்டம், 1894-இன் பிரிவு 4-இன் கீழ் 21.03.2003-ஆம் தேதியன்று அறிவிப்பு வெளியிடப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து பிரிவு 6-இன் கீழ் 18.03.2004-ஆம் தேதியன்று விளம்புகை வெளியிடப்பட்டது, பின்னர் 22.08.2005-ஆம் தேதியன்று தீர்வம் வழங்கப்பட்டது. ஐயமின்றி இடைக்கால உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது, இது குறிப்பிட்ட நிலங்களை கைப்பற்றுவதிலிருந்து மேல்முறையீட்டாளரை திறம்பட தடுத்தது. நீதிப்பேராணை மனு 20.08.2007-ஆம் தேதியன்று தள்ளுபடி செய்யப்பட்டபோதிலும், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் வழக்கை இந்த நீதிமன்றத்திற்கு கொண்டு வந்தனர், மேலும் இடைக்கால உத்தரவு மேல்முறையீட்டாளர்களை தொடர்ந்து பாதித்தது, ஏனெனில் அது மேல்முறையீட்டாளர்கள் வேறுவிதமாக எடுத்திருக்கக்கூடிய நிலங்களை கைப்பற்றுவதிலிருந்து தடுத்தது. உரிமையியல் மேல்முறையீடு நிலுவையில் இருந்தபோதே, 01.01.2014-ஆம் தேதி முதல் நடைமுறைக்கு வந்த நியாயமான இழப்பீடு மற்றும் வெளிப்படைத்தன்மை நிலம் கையகப்படுத்துதல், மறுவாழ்வு மற்றும் மீள்குடியேற்றச் சட்டம், 2013 இயற்றப்பட்டதால், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் நீதிப்பேராணை மனு வடிவில் புதிய வழக்கை தொடர்ந்தனர். அதில் 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 24(2)-இன் அடிப்படையில் முந்தைய தீர்வம்

காலாவதியாகிவிட்டதாக கோரப்பட்டது. இந்த வாதம் எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரையில் உயர் நீதிமன்றத்தின் ஆதரவைப் பெற்றுள்ளது. 81 நாட்களைத் தவிர, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் கோரிக்கையின் பேரில் நிலங்களை கைப்பற்றுவதிலிருந்து மேல்முறையீட்டாளரை திறம்பட தடுத்த இடைக்கால உத்தரவு நிலவியது என்பது மேல்முறையீட்டாளரின் வழக்காகும்.

[பத்தி 10][1173-சி-எ:ப்]

1.2 எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 24(2)-இன் கீழ் பாதுகாப்பு கோர முடியாது என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. இதற்கான எளிய காரணம் என்னவென்றால், நீதிமன்றங்களை அணுகி, இடைக்கால உத்தரவுகளைப் பெற்றதன் மூலம், மேல்முறையீட்டாளர் நிலங்களின் உடைமையை பெறுவதிலிருந்து தடுக்கப்பட்டார். எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் வழக்கு தொடர்ந்து, உத்தரவுகளைப் பெற்று, மேல்முறையீட்டாளரை நேரடி உடைமை எடுப்பதிலிருந்து தெளிவாக தடுத்துள்ள இது போன்ற ஒரு வழக்கு என்பதில் நாங்கள் தெளிவாக உள்ளோம், எனவே, உயர் நீதிமன்றத்தின் எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரை நீக்கறவு செய்யப்பட வேண்டும்.

[பத்தி 12][1176-ஏ-சி]

1.3 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3ஏ-இன் கீழும் அறிவிப்பாணை வெளியிடப்பட்டுள்ளது என்பது உண்மை. ஆட்சேபனைகளை கோரிய பிறகு அறிவிப்பாணையின் பேரில் நடவடிக்கை எடுத்து, 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3டி-இன் கீழ் விளம்புகை செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதும் உண்மை. 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் திட்டம் முக்கியமாக 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 4-க்கு இணையான பிரிவு 3ஏ-இன் கீழ் அறிவிப்பாணை வெளியிடுதல், வழக்கமாக விசாரணையைத் தொடர்ந்து பிரிவு 3டி-இன் கீழ் விளம்புகையில் முடிவடைதல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3டி-இன் கீழான விளம்புகையின் சட்டப்பூர்வ விளைவு சொத்து உடனடியாக உரிமை மாற்றப்படும் என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி உண்மையாகும்.

[பத்தி 13][1176-டி-எஃப்]

1.4 ஒருபுறம், 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 16-இன் கீழ் உரிமை மாற்றம் ஏற்கனவே நடந்துள்ள நிலையில் இந்த நீதிமன்றம் உள்ளது. பிரிவு 16-இன் கீழ், தீர்வம் வழங்கப்பட்ட பின்னர் உடைமை எடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இங்கு, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் நீதிப்பேராணை மனு தாக்கல் செய்து

நீதிமன்றங்கள் உத்தரவுகளை பிறப்பித்ததன் காரணமாக மட்டுமே உடைமை எடுக்க முடியவில்லை. மறுபுறம், எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரைக்கு எதிரான சவால் நிலுவையில் இருக்கும்போது, 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கைகள் தொடங்கப்பட்டுள்ளன என்பதில் சந்தேகமில்லை. இங்கு, குறிப்பிட்ட நிலம் சாலை அமைப்புப்பணி என்ற பொது நோக்கத்திற்கு தேவைப்பட்டது. வெளிப்படையாக, இந்த நீதிமன்றத்தில் வழக்கு நிலுவையில் இருந்தபோது பிரிவு 3ஏ-இன் கீழ் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு, அதைத் தொடர்ந்து பிரிவு 3டி-இன் கீழ் விளம்புகை செய்யப்பட்டன என்பதில் சந்தேகமில்லை.

[பத்தி 14][1176-எஃப்-எச்]

1.5 ஒருபுறம், இந்த நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு நிலுவையில் இருந்தபோது தான் இந்த தற்போதைய வளர்ச்சிகள் நடந்துள்ளன. மறுபுறம், சாலை அமைப்புப்பணி என்ற பொது நோக்கத்திற்காக நிலத்தை கையகப்படுத்த வேண்டிய தேவையை உணர்ந்த அதிகாரி வெளிப்படையாக 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் வகையங்களை பயன்படுத்தினார். ஏற்கனவே அரசாங்கத்திற்கு உரிமை மாற்றப்பட்ட நிலத்தை அரசாங்கம் கையகப்படுத்த முடியாது என்ற கொள்கையை மனதில் கொள்ள வேண்டும். குறிப்பிட்ட நிலங்கள் மேல்முறையீட்டின் கருப்பொருளாக உள்ளன

என்ற உண்மையை உணர்ந்து மற்றொரு அம்சத்தையும் மனதில் கொள்ள வேண்டும், மேலும் முக்கியமாக, இந்த நீதிமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு அமர்வு தீர்ப்புரையின்படி. அவை உரிமை மாற்றப்பட்டிருக்கும் என்பதால் 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் இறுதி தீர்வம் வழங்கப்பட்டபோது நிலங்கள் விலக்கப்பட்டுள்ளன. இறுதி தீர்வத்தில் தங்கள் நிலங்கள் விலக்கப்பட்டதற்கு எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் எந்த எதிர்ப்பும் தெரிவித்ததாக வழக்கில்லை. அது எப்படி இருந்தாலும், இந்த அனைத்து வளர்ச்சிகளும் மேல்முறையீடு நிலுவையில் இருந்தபோது நடந்தன என்பதே உண்மை.

[பத்தி 16][1178-ஜி-எச்; 1179-ஏ-பி]

1.6 நீதிமன்றம் இறுதியாக வழக்கை முடிவு செய்யும் போது, குறிப்பாக உச்ச நீதிமன்றம், அரசியலமைப்பின் 142-வது ஷரத்தின் கீழ் தனக்குள்ள அதிகாரங்களுடன், தரப்பினரிடையே முழுமையான நீதியை நிலைநாட்டுவது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி சாத்தியமாகும், மேலும் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் தரப்பு வழக்குரைஞர் அந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முயற்சிக்கிறார்.

[பத்தி 17][1179-பி-சி]

1.7 எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் தரப்பு வழக்குரைஞரின் வாதத்தின் போக்கிலிருந்து தெரிவதுபோல முரண்தடைக் கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்த முடியும் என்றால், அது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது. முரண்தடை சமநீதியிலிருந்து எழுகிறது.

[பத்தி 18][1179-சி-டி.]

1.8 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கை எடுக்க மேல்முறையீட்டாளரை அனுமதிப்பதும், 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3டி-இன் கீழ் சொத்துரிமை மாற்றத்தில் நடவடிக்கைகள் முடிவடைவதும் நியாயமாக இருக்காது என வாதிடலாம், மேலும் 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழான நடவடிக்கை காலாவதியாகிவிட்டது என்ற எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரையின் அடிப்படையில் வெளிப்படையாக 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கை எடுக்க தேர்வு செய்து, அதிகாரிகள் தங்கள் நடவடிக்கையிலிருந்து பின்வாங்க அனுமதிக்க முடியாது. இந்த வழக்கின் பொருண்மைகளில் இறுதியாக அதன் சார்பாக தீர்ப்பளிக்கப்படும்போது மேல்முறையீட்டாளரின் உரிமைகளை பறிப்பது முற்றிலும் சமநீதிக்கு எதிரானதாக இருக்கும். மேல்முறையீட்டாளர் எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரைக்கு எதிராக உடனடியாக இந்த நீதிமன்றத்தை அணுகிய வழக்காகவும் இது உள்ளது. மேலும், பொருண்மைகளில் சமநீதியின் சமநிலை

மேல்முறையீட்டாளருக்கு சாதகமாக செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், வழக்கு நிலுவையில் இருந்தபோது நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு அது 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3டி-இன் கீழான விளம்புகை நிலையை எட்டியிருந்தது என்ற வெறும் உண்மை, மேல்முறையீட்டின் இறுதி முடிவில் அரசியலமைப்பு அமர்வில் இந்த நீதிமன்றம் அறிவித்த சட்டத்தின்படி நிலம் ஏற்கனவே 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் உரிமை மாற்றப்பட்டிருக்கும் என கண்டறியப்பட்டபோதும், ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி இரண்டு முறை உரிமை மாற்றம் இருக்க முடியாது என்பதால், மேற்கண்ட நடவடிக்கைகளின் பலன்களை கோர எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு உரிமை வழங்க போதுமானதாக இருக்க முடியாது.

[பத்தி 20][1180-சி-எ:ப்]

1.9 81 நாட்களைத் தவிர எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் மேல்முறையீட்டாளரை நிலங்களை கைப்பற்றுவதிலிருந்து தடுப்பதற்காக பிறப்பிக்கப்பட்ட இடைக்கால உத்தரவின் அடிப்படையில் வெற்றி பெற்றதை கருத்தில் கொண்டு இது முக்கிய அம்சமாக இருக்க வேண்டும்.

[பத்தி 21][1180-எ:ப்-ஜி]

1.10 முந்தைய ஆட்சியின் கீழ் சட்டத்தை இயக்கிய பொது அதிகாரி, இறுதியில் அல்லது கணக்கு தீர்க்கும் நாளில் அவர்கள் சட்டப்படி வெற்றி பெற வேண்டும் என்று கண்டறியப்படும்போது இழப்பிற்கு உள்ளாக்கப்பட முடியாது. உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் இந்த நீதிமன்றம் பிறப்பித்த உத்தரவுகள் இல்லையென்றால், உடைமை எடுக்கப்பட்டிருக்கும், மற்றும் நிலம் சட்டத்தின் கீழ் உரிமை மாற்றப்பட்டிருக்கும் என வாதிடுவதில் மேல்முறையீட்டாளர் தரப்பில் முற்றிலும் நியாயம் உள்ளது. வழக்குகளின் இறுதி முடிவை தாண்டி நிலைக்க முடியாத இடைக்கால உத்தரவுகள் இல்லையென்றால், முந்தைய ஆட்சியின் கீழ் நிலம் அரசாங்கத்திற்கு உரிமை மாற்றப்பட்டிருக்கும் என்ற அடிப்படையில் இந்த நீதிமன்றம் செயல்பட வேண்டும். 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3டி-க்கு கூறப்படும் பின்னர் உரிமை மாற்றம் முக்கியத்துவம் இழந்ததாக மாற வேண்டும், மேலும் 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் வெளியிடப்பட்ட அறிவிப்பாணை/தீர்வத்தின் கீழ் நிலம் உரிமை மாற்றப்படும் என வாதிடுவதிலிருந்து மேல்முறையீட்டாளரை தடுக்க முடியாது. 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தில் பொதிந்துள்ள அதிகாரத்தின் பயன்பாட்டில், நிலம் மேல்முறையீட்டாளருக்கு உரிமை மாற்றப்பட்டு, சாலை அமைப்புப்பணி போன்ற முக்கிய பொதுத் திட்டத்திற்கு தேவைப்படும் நிலமாக இருப்பதால், பொது அதிகாரி

சட்டத்தின் பலன்களை அனுபவிப்பதிலிருந்து தங்கள் செயல்களால் திறம்பட தடுத்துள்ளதால் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு சமநீதியை கோர உரிமை இல்லை. ஏற்கனவே அதற்கு சொந்தமான நிலத்தை கையகப்படுத்த 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் பொது நிதியை செலவிட அரசாங்கம் கட்டாயப்படுத்தப்படுவது பொது நலனுக்கு முற்றிலும் எதிரானதாக இருக்கும். இந்த நீதிமன்றம் மேற்கண்ட உயர்ந்த கொள்கையை மறந்துவிட முடியாது. மீட்புக் கொள்கையை மனதில் கொள்ள வேண்டும். நிலங்கள் ஏற்கனவே உரிமை மாற்றப்பட்டுள்ளன என்பதை உணர்ந்து, நிலங்கள் இறுதி தீர்வத்தின் கீழ் ஏற்கனவே விலக்கப்பட்டுள்ளன. தவிர்க்க முடியாத முடிவு மேல்முறையீட்டாளர் வெற்றி பெற வேண்டும் என்பதாகும். எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரை நீக்கறவு செய்யப்படுகிறது.

[பத்தி 22-25][1180-ஜி-எச்; 1181-ஏ-இ]

1.11 எனினும், இந்த வழக்கின் பொருண்மைகளையும் நீதியின் நலனையும் கருத்தில் கொண்டு, 22.08.2005-ஆம் தேதியிட்ட தீர்வத்தைத் தொடர்ந்து குறித்தனுப்புகை கோரி மற்றும் மேம்பட்ட இழப்பீடு கோரி 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 18-இன் கீழ் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் எந்த விண்ணப்பமும் தாக்கல் செய்யவில்லை என்றால், பிரிவு 18-இன் கீழ் விண்ணப்பம் செய்ய

எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு வாய்ப்பு வழங்கப்பட வேண்டும் மற்றும் விடயம் முந்தைய சட்டத்தின் கீழ் விசாரிக்கப்பட வேண்டும் என உத்தரவிடுவது பொருத்தமானது. எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரை இந்த நீதிமன்றத்தால் வகுக்கப்பட்ட சட்டத்தின் அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன்படி, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் ஏற்கனவே 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 18-இன் பொருளுக்குள் விண்ணப்பம் தாக்கல் செய்யவில்லை என்றால், 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 18-இன் கீழ் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் விண்ணப்பம் தாக்கல் செய்ய அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள் என உத்தரவிடப்படுகிறது. அத்தகைய விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டால், 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் இருந்தபடி சட்டத்தின்படி கையாளப்படும். காலதாமதத்தின் காரணமாக விண்ணப்பம் தள்ளுபடி செய்யப்பட மாட்டாது. இந்த உத்தரவு இந்த வழக்கின் தனித்துவமான பொருண்மைகளில் மற்றும் இந்த நீதிமன்றம் 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழான 22.08.2005-ஆம் தேதியிட்ட தீர்வத்துக்கு அங்கீகாரம் வழங்குகிறது என்ற பொருண்மையை கருத்தில் கொண்டு பிறப்பிக்கப்படுகிறது.

[பத்தி 26][1181-எஃப்-எச்]

இண்டோர் மேம்பாட்டு ஆணையம் எதிர் மனோகர்லால் மற்றும் பலர் (2020) 8 **உ.நீ.வ** 129 : [2020] 3 **உ.நீ.அ** 1 – **பின்பற்றப்பட்டது.**

ஜெய்பூர் மேம்பாட்டு ஆணையம் எதிர் மகேஷ் சர்மா மற்றும் மற்றொருவர் (2010) 9 **உ.நீ.வ** 782 : [2010] 11 **உ.நீ.அ** 1002 – **குறிப்பிடப்பட்டது.**

ஸ்பென்சர் பௌவர்: நம்பிக்கை அடிப்படையிலான முரண்தடை 5வது பதிப்பு – குறிப்பிடப்பட்டது.

பார்வையிடப்பட்ட முன்தீர்முடிவுகள்

[2020] 3 **உ.நீ.அ** 1	**பத்தி** 12, 16, 20, 22, 24	**பின்பற்றப்பட்டது**
[2010] 11 **உ.நீ.அ** 1002	**பத்தி** 15	**குறிப்பிடப்பட்டது**

உரிமையியல் மேல்முறையீட்டு அதிகாரவரம்பு : உரிமையியல் மேல்முறையீடு எண் 3151 / 2022.

புது டெல்லியில் உள்ள மாண்பமை டெல்லி உயர் நீதிமன்றம் நீதிப்பேராணை (உரிமையியல்) எண் 3209 / 2015-ல் 02.02.2016-ஆம் தேதியன்று வழங்கிய தீர்ப்புரை மற்றும் உத்தரவிலிருந்து இம்மேல்முறையீடு எழுகிறது.

முன்னிலையாகும் வழக்குரைஞர்கள்

கூடுதல் உதவி அரசு தலைமை வழக்குரைஞர் திரு.ஐஸ்வர்யா பாடி, மூத்த வழக்குரைஞர் திரு.சஞ்சய் போத்தார், திரு.விஷ்ணு பி. சகாரியா, திரு.விரேஷ் பி. சகாரியா, தி/ள்.சகாரியா மற்றும் கோ., திரு.அக்ஷய் தத்வாலியா, திரு.குமுத் நிஜ்வான், திரு.அஷ்வனி குமார், திரு.பிரணாப் குமார் முல்லிக், திரு.சோமா முல்லிக், திரு.பிஸ்வரஞ்சன் குமார், திரு.செபத் குமார் தெளரியா, திரு.சித்தார்த் சிங்லா, திரு.பிரவீன் ஸ்வரூப், திரு.சிவம் கோயல், திரு.அனில் குமார் கோயல், திரு.பிரதீஷ் கோயல், திரு.ரம்யா கோயல், திரு.பாயல் ஸ்வரூப், திரு.மன்வேந்திர சிங், திரு.சிவிகா மேஹ்ரா, திரு.பி.எல்.என் சிவாணி, திரு.அமன் சர்மா, திரு.பிரியங்கா தாஸ், திரு.அபிஷேக் சர்கார், திரு.நூர் ரம்பால், திருரகவேந்திர எஸ். ஸ்ரீவத்ஸ, திருஅதுல் குமார், திருஸ்வீட்டி சிங், திருராகுல் பாண்டே, திருராஜீவ் ரஞ்சன் ஆகியோர்.

தீர்ப்புரை

மாண்பமை நீதிமன்றத்தின் பின்வரும் தீர்ப்புரையானது மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.கே. எம். ஜோசப் அவர்களால் பகரப்பட்டது.

1. காலதாமதம் மன்னிக்கப்பட்டது.

2. பதிலீடு தாக்கல் செய்வதில் காலதாமதத்தை மன்னிக்க, வழக்கு முடிவுறுத்தலை நீக்கறவு செய்ய மற்றும் பதிலீடு செய்ய கோரும் விண்ணப்பங்கள் அனுமதிக்கப்படுகின்றன.

திரு. பிரணாப் குமார் முல்லிக், கற்றறிந்த வழக்குரைஞர், இறந்த எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் சட்டமுறைச் சார்பாளர்களுக்காக முன்னிலையாகிறார்.

3. அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

4. எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு சொந்தமான நிலங்களை கையகப்படுத்த நிலம் கையகப்படுத்துதல் சட்டம், 1894 (இனி '1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம்' என குறிப்பிடப்படும்) பிரிவு 4-இன் கீழ் 21.03.2003-ஆம் தேதியிட்ட அறிவிப்பாணை வெளியிடப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து முறையாக 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 6-இன் கீழ் 18.03.2004-ஆம் தேதியன்று விளம்புகை வெளியிடப்பட்டது. 22.08.2005-ஆம் தேதியன்று இவ்விடயத்தில் தீர்வம் வழங்கப்பட்டது. பிரிவு 6-இன் கீழான விளம்புகைக்கு எதிராக சவால் விடுத்து நீதிப்பேராணை எண் 21639/2005 உயர் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. மிகவும் முக்கியமான சங்கதி என்னவென்றால், குறிப்பிட்ட நிலத்தின் தன்மை, உரிமைமூலம் மற்றும் உடைமை தொடர்பாக நிலைமையை அப்படியே பராமரிக்க உயர் நீதிமன்றம் 18.11.2005-ஆம் தேதியன்று உத்தரவிட்டது. இடைக்கால உத்தரவின் காரணமாக நில உடைமையை எடுக்க முடியவில்லை என்பது மேல்முறையீட்டாளரின் வழக்காகும். நீதிப்பேராணை தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. எனினும், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் விண்ணப்பத்தின் பேரில், 18.09.2007-ஆம் தேதியிட்ட உத்தரவின் மூலம் உயர் நீதிமன்றம் தடை உத்தரவை ஒரு வாரம் நீட்டித்தது. எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் சிறப்பு அனுமதி மனு (உரிமையியல்) எண் 17504-08/2007 தாக்கல் செய்து இந்த நீதிமன்றத்தை அணுகினர். இது பின்னர் உரிமையியல் மேல்முறையீடு எண் 4116-

4120/2009 ஆக மாற்றப்பட்டது. மீண்டும், குறிப்பிடத்தக்க சங்கதி என்னவென்றால் இடைக்கால தடை உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. இதற்கிடையே, நியாயமான இழப்பீடு மற்றும் வெளிப்படைத்தன்மை நிலம் கையகப்படுத்தல், மறுவாழ்வு மற்றும் மீள்குடியேற்றச் சட்டம், 2013 (இனி '2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம்' என குறிப்பிடப்படும்) 01.01.2014-ஆம் தேதி முதல் நடைமுறைக்கு வந்தது. இதற்கிடையே, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் நீதிப்பேராணை எண் 3209/2015 தாக்கல் செய்தனர். இந்த நீதிப்பேராணை 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 24(2)-இன் அடிப்படையில் 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழான நடவடிக்கைகள் காலாவதியானதை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. உயர் நீதிமன்றம் 02.02.2016-ஆம் தேதியன்று நீதிப்பேராணையை அனுமதித்தது. பின்னர், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் உரிமையியல் மேல்முறையீடு எண் 4116-4120/2009-ஐ திரும்பப் பெற்றனர். உயர் நீதிமன்றத்தின் 02.02.2016-ஆம் தேதியிட்ட இந்தத் தீர்ப்புரையே தற்போதைய மேல்முறையீட்டின் பொருளாக உள்ளது.

5. உயர் நீதிமன்றத்தின் காண்முடிவுகளை பின்வரும் பத்திகளிலிருந்து அறியலாம்:-

"2. குறிப்பிட்ட நிலத்தின் உடைமை 24.12.2008-ஆம் தேதியன்று எடுக்கப்பட்டதாக நிலம் கையகப்படுத்தல் ஆணையர் கூறுகிறார். சுவாரஸ்யமாக, குறிப்பிட்ட நிலத்தின் உடைமையை எடுத்த உடனேயே அது டெ.வ.ஆ.-விடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதாக அவர்கள் கூறுகின்றனர். எனினும், டெ.வ.ஆ. சார்பில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட ஆணையுறுதி ஆவணத்தில் நிலம் கையகப்படுத்தல் ஆணையர் உடைமையை டெ.வ.ஆ.-விடம் ஒப்படைக்கவில்லை என கூறப்பட்டுள்ளது. இதைத் தவிர மனுதாரர்களின் கற்றறிந்த வழக்குரைஞர் சுட்டிக்காட்டுவது என்னவென்றால், நீதிப்பேராணை (உரிமையியல்) எண் 21639/2005-இல் இந்த நீதிமன்றத்தின் நீதியர் ஆயம் 18.11.2005-ஆம் தேதியன்று பிறப்பித்த நிலைமை அப்படியே பராமரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற உத்தரவு இருந்ததால் எதிர்மனுதாரர்கள்/நிலம் கையகப்படுத்துதல் ஆணையர் குறிப்பிட்ட நிலத்தின் உடைமையை எடுத்திருக்க முடியாது. அந்த நீதிப்பேராணை மனு 20.08.2007-ஆம் தேதியன்று தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. பின்னர் உச்ச நீதிமன்றத்தில் சிறப்பு அனுமதி மனு (உரிமையியல்) எண் 17504/2007 (பின்னர் சிறப்பு

அனுமதி மனு அனுமதிக்கப்பட்டு தற்போது உரிமையியல் மேல்முறையீடு எண் 4116-4120/2009-ஆக மாறியுள்ளது) தாக்கல் செய்யப்பட்டது, அதில் 19.09.2007-ஆம் தேதியன்று தடை வழங்கப்பட்டது மற்றும் அது இன்று வரை தொடர்கிறது. எனவே, மனுதாரர்களின் கற்றறிந்த வழக்குரைஞரின் கூற்றுப்படி, குறிப்பிட்ட நிலத்தின் உடைமை எதிர்மனுதாரர்களால் எடுக்கப்படவில்லை. இழப்பீடு தொடர்பான விடயத்தைப் பொறுத்தவரை, அது மனுதாரர்களுக்கு வழங்கப்படவோ அல்லது செலுத்தப்படவோ இல்லை என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நிலைப்பாடாகும்.

"3. நேரடி உடைமை பற்றிய சர்ச்சையில் நுழையாமல், இந்த சங்கதி தெளிவாக உள்ளது - 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் தொடங்குவதற்கு ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தீர்வம் வழங்கப்பட்டது மற்றும் இழப்பீடும் செலுத்தப்படவில்லை. பின்வரும் வழக்குகளில் உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் இந்த நீதிமன்றம் விளக்கியவாறு 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு

24(2) பயன்படுத்துவதற்கான அவசிய கூறுகள் திருப்தி அடைகின்றன:-

(1) *புனே மாநகராட்சி மற்றும் மற்றொருவர் எதிர் ஹரக்சந்த் மிசிரிமல் சோலங்கி மற்றும் பலர்*: (2014) 3 உ_நீவ 183;

(2) *இந்திய அரசு மற்றும் பலர் எதிர் சிவ் ராஜ் மற்றும் பலர்:* (2014) 6 உ_நீவ 564;

(3) *ஸ்ரீ பாலாஜி நகர் குடியிருப்போர் சங்கம் எதிர் தமிழ்நாடு மாநிலம் மற்றும் பலர்*: உ_ரிமையியல் மேல்முறையீடு எண் 8700/2013, 10.09.2014-ஆம் தேதியன்று தீர்மானிக்கப்பட்டது;

(4) *சுரேந்தர் சிங் எதிர் இந்திய அரசு மற்றும் பலர்*: நீதிப்பேராணை (உ_ரிமையியல்) மனு 2294/2014, இந்த நீதிமன்றத்தால் 12.09.2014-ஆம் தேதியன்று தீர்மானிக்கப்பட்டது; மற்றும்

(5) *கிரீஷ் சப்ரா எதிர் டெல்லி துணைநிலை ஆளுநர் மற்றும் பலர்*:

நீதிப்பேராணை (உரிமையியல்) மனு 2759/2014, இந்த நீதிமன்றத்தால் 12.09.2014-ஆம் தேதியன்று தீர்மானிக்கப்பட்டது."

6. மேல்முறையீட்டாளர் மற்றும் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் கற்றறிந்த வழக்குரைஞர்களின் தரப்பு வாதங்களை நாங்கள் கேட்டுள்ளோம்.

7. *இண்டோர் மேம்பாட்டு ஆணையம்* எதிர் *மனோகர்லால் மற்றும் பலர்* (2020) 8 உநீவ 129 (இனி அரசியலமைப்பு அமர்வு முடிவு என குறிப்பிடப்படும்) என்ற பிந்தைய அரசியலமைப்பு அமர்வு தீர்ப்பின் வெளிச்சத்தில் எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரை இந்த நீதிமன்றத்தின் ஆய்வை தாங்காது என மேல்முறையீட்டாளரின் கற்றறிந்த வழக்குரைஞர் வாதிடுவார். நாங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள நீதிப்பேராணை மனுக்கள் மற்றும் பின்னர் உரிமையியல் மேல்முறையீடாக மாற்றப்பட்ட சிறப்பு அனுமதி மனுவை தாக்கல் செய்ததில் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் நடத்தை, மேலும் முக்கியமாக, இடைக்கால உத்தரவுகளைப் பெற்றது குறிப்பிட்ட சொத்தின் உடைமையை எடுப்பதிலிருந்து மேல்முறையீட்டாளரை தடுத்தது என்பது அவரது வழக்கு, இது 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 24(2)-இன் கீழ் நடவடிக்கைகள்

காலாவதியானதாக கூறப்படும் பலனை கோர எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு தகுதியை இழக்கச் செய்கிறது.

நாங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள அரசியலமைப்பு அமர்வின் முன்தீர்முடிவைப் படிப்பதிலிருந்து இந்த நிலைமை தெளிவாகிறது. நீதிமன்றத்திலிருந்து பெற்ற உத்தரவை எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ள அனுமதிக்க முடியாது, பின்னர் 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 24(2)-இன் கீழ் வழக்கை உருவாக்க முடியாது என அவர் வாதிட்டார்.

8. மாறாக, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் கற்றறிந்த வழக்குரைஞர் அரசியலமைப்பு அமர்வின் தீர்ப்பிலிருந்து எழும் விவகாரங்களைத் தவிர, மற்றொரு பரிமாணம் உருவாகியுள்ளது என சுட்டிக்காட்டினார். இந்த பிந்தைய வளர்ச்சி பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கியது:

தேசிய நெடுஞ்சாலைகள் ஆணையம் தேசிய நெடுஞ்சாலைகள் சட்டம், 1956 (சுருக்கமாக '1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம்' என குறிப்பிடப்படும்)-இன் கீழ் செயல்பட்டு, குறிப்பிட்ட நிலங்களை 01.12.2018-ஆம் தேதியன்று மேற்கண்ட சட்டத்தின் பிரிவு 3ஏ-

இன் கீழ் அறிவிப்பு வெளியிட்டு அறிவித்தது. பிரிவு 3ஏ-இன் கீழான அறிவிப்பு குறிப்பிட்ட நிலங்களை உள்ளடக்கியது. மேலும், விடயம் பிரிவு 3டி-இன் கீழான விளம்புகை நிலைக்கு முன்னேறியது. விளம்புகை 22.03.2019-ஆம் தேதியன்று வெளியிடப்பட்டது. எனவே, இந்த வழக்கின் சங்கதிகளில் பிந்தைய தீர்ப்பின் விளைவு எதுவாக இருந்தாலும், நீதியின் நலன் கருதி, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழான இழப்பீட்டின் பலன் வழங்கப்பட வேண்டும் என அவர் வாதிட்டார்.

9. மேல்முறையீட்டாளரின் கற்றறிந்த வழக்குரைஞர், பொருண்மைகளின் அடிப்படையில், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் பிந்தைய வளர்ச்சிகளின் அடிப்படையில் எந்த பலனும் பெற தகுதியற்றவர்கள் என்று சுட்டிக்காட்டி இதை எதிர்க்க முயற்சிக்கிறார். இந்த வழக்கில் உள்ள எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் நிலங்களை உள்ளடக்கி 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3ஏ-இன் கீழ் 01.12.2018-ஆம் தேதியன்று அறிவிப்பாணை வெளியிடப்பட்டது என்பதை அவர் மறுக்கவில்லை. பிரிவு 3(டி)-இன் கீழான விளம்புகை 22.03.2019-ஆம் தேதியன்று அதைத் தொடர்ந்து வழங்கப்பட்டது என்பதையும் அவர் மறுக்கவில்லை. எனினும், இந்த நீதிமன்றத்தின் முன் மேல்முறையீட்டின் கருப்பொருளான

எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் நிலங்கள் ஏற்கனவே உரிமை மாற்றப்பட்டுள்ளதாக கண்டறிந்த ஆட்சியர், 05.11.2020-ஆம் தேதியன்று இறுதி தீர்வத்தை வழங்கியபோது நிலங்களை விலக்கியுள்ளார் என அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். ஏற்கனவே அதனிடம் உரிமை மாற்றப்பட்ட நிலத்தை அரசு கையகப்படுத்த முடியாது என இந்த நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ளது என மேல்முறையீட்டாளரின் கற்றறிந்த வழக்குரைஞர் சுட்டிக்காட்டுவார் [இது தொடர்பாக (2010) 9 உநீவ 782 பார்க்கவும்].

10. சில பொருண்மைகளில் எந்த சர்ச்சையும் இல்லை. 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 4-இன் கீழ் 21.03.2003-ஆம் தேதியன்று அறிவிப்பாணை வெளியிடப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து பிரிவு 6-இன் கீழ் 18.03.2004-ஆம் தேதியன்று விளம்புகை வெளியிடப்பட்டது, அதைத் தொடர்ந்து 22.08.2005-ஆம் தேதியன்று தீர்வம் வழங்கப்பட்டது.

ஐயத்திற்கிடமின்றி, குறிப்பிட்ட நிலங்களின் நேரடி உடைமையை எடுப்பதிலிருந்து மேல்முறையீட்டாளரை திறம்பட தடுத்த இடைக்கால உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. நீதிப்பேராணை மனு 20.08.2007-ஆம் தேதியன்று தள்ளுபடி செய்யப்பட்டபோதிலும், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் வழக்கை இந்த

நீதிமன்றத்திற்கு கொண்டு வந்தனர், மேலும் இடைக்கால உத்தரவு மேல்முறையீட்டாளர்களைத் தொடர்ந்து பாதித்தது, ஏனெனில் அது மேல்முறையீட்டாளர்கள் வேறுவிதமாக எடுத்திருக்கக்கூடிய நிலங்களின் நேரடி உடைமையை எடுப்பதிலிருந்து தடுத்தது. உரிமையியல் மேல்முறையீடு நிலுவையில் இருந்தபோதே, 01.01.2014-ஆம் தேதி முதல் நடைமுறைக்கு வந்த 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் இயற்றப்பட்டதால், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் நீதிப்பேராணை மனு வடிவில் புதிய வழக்கை தொடர்ந்தனர். அதில் 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 24(2)-இன் அடிப்படையில் முந்தைய தீர்ப்பு காலாவதியாகிவிட்டதாக கோரப்பட்டது. நாங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளபடி, இந்த வாதம் எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரையில் உயர் நீதிமன்றத்தின் ஆதரவைப் பெற்றுள்ளது.

அதன் பின்னர், உரிமையியல் மேல்முறையீடு திரும்பப் பெறப்பட்டது. 81 நாட்களைத் தவிர, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் வேண்டுகோளின் பேரில் நிலங்களின் நேரடி உடைமையை எடுப்பதிலிருந்து மேல்முறையீட்டாளரை திறம்பட தடுத்த இடைக்கால உத்தரவு நிலவியது என்பது மேல்முறையீட்டாளரின் வழக்காகும்.

11. இந்த கட்டத்தில், நிலம் கையகப்படுத்தல் ஆணையம் கையகப்படுத்தப்பட்ட நிலத்தின் நேரடி உடைமையை எடுப்பதில் தடையாக செயல்படும் நீதிமன்ற உத்தரவுகளின் விளைவு குறித்து அரசியலமைப்பு அமர்வு முடிவில் இந்த நீதிமன்றம் வகுத்துள்ளதை கவனத்தில் கொள்வது பொருத்தமானது:-

> "300. எங்களது ஆய்வுக்குட்பட்ட கருத்தின்படி, நில உரிமையாளர்களால் தொடங்கப்பட்ட வழக்கு அதன் சொந்த தகுதிக்கூறுகளின் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் பிரிவு 24(2)-இன் பலன்கள் வழக்காடிகளுக்கு கிடைக்கக்கூடாது. இடைக்கால உத்தரவு இல்லாத நிலையில், அவர்கள் தகுதியுள்ள பலன்களை பெறலாம், வழக்கின் பலன், தாமதங்கள் மற்றும் காலம் தாழ்த்தும் தந்திரங்கள் காரணமாக மற்றவாறு அல்ல, மேலே குறிப்பிடப்பட்ட *வி. சந்திரசேகரன்* [*வி.சந்திரசேகரன் எதிர் நிர்வாக அதிகாரி*, (2012) 12 உநீவ 133 : (2013) 2 உநீவ (உரிமையியல்) 136 : (2013) 4 உநீவ (குற்றவியல்) 587 : (2013) 3 உநீவ (எல்.எஸ்.) 416]-இல் கவனிக்கப்பட்டபடி சில

நேரங்களில் அது முற்றிலும் அர்த்தமற்ற வாதங்கள் மற்றும் போலி ஆவணங்களாக இருக்கலாம்.

306. அதிகாரிகள் கடமைகளை செய்ய இயலாமை காரணமாக முடக்கப்படும்போது, அது பிரிவு 24(2)-இன் வகையங்களின் கடுமையிலிருந்து அவர்களை காப்பாற்ற நல்ல காரணமாக இருக்கும். ஒரு வழக்காடி சரியாகவோ தவறாகவோ இருக்கலாம். இடைக்கால உத்தரவால் அவர் உருவாக்கிய சூழ்நிலையின் பலனை அனுபவிக்க அவருக்கு அனுமதி வழங்க முடியாது. "commodum ex injuria sua nemo habere debet (ஒருவரும் தமது சொந்தத் தவறு அல்லது அநீதியான செயலால் இலாபம் அடையக் கூடாது)" என்ற கோட்பாடு, அதாவது ஒருவரின் சொந்த தவறிலிருந்து வசதி கிடைக்க முடியாது. பிரிவு 24-இன் விதிகள் வழக்காடிகள் அல்லது வழக்காடிகள் அல்லாதவர்களை வேறுபடுத்தவில்லை மற்றும் அதே கையகப்படுத்தலுக்கு தொடர்பாக அவர்களை வேறுவிதமாக நடத்தவில்லை,

இல்லையெனில், முரண்பாடான விளைவுகள் ஏற்படலாம் மற்றும் விதிகள் தானாகவே பாரபட்சமானதாக மாறலாம்.

309. அர்த்தமற்ற வழக்குகளை தாக்கல் செய்து தடை பெறுவது சந்தேகத்திற்குரிய நடத்தையாக இல்லாமல் இருக்கலாம்; ஆனால் நேரடி உடைமை எடுப்பதை அல்லது இழப்பீடு செலுத்துவதை தடுத்தவர்களுக்கு, தடை காலத்திற்கு பிரிவு 24(2)-இன் பலன் வழங்கப்படக்கூடாது.

314. "சாத்தியமற்றதை செய்யுமாறு சட்டம் கட்டாயப்படுத்தாது "[lex non cogit ad impossibilia] என்ற கோட்பாடு சட்டம் சாத்தியமற்றதை நிறைவேற்ற எதிர்பார்க்காது என்பதை குறிக்கிறது. செலுத்துதல் சாத்தியமாக இருந்தாலும் செலுத்துதலின் தர்க்கம் பொருத்தமானது. இழப்பீடு வழங்கப்பட்டு, மறுக்கப்பட்டு பின்னர் கருவூலத்தில் செலுத்தப்பட்ட வழக்குகள் உள்ளன. நீதிமன்றத்தில் வழக்கு நிலுவையில் இருந்தது (அல்லது சில வழக்குகளில்,

தீர்மானிக்கப்பட்டது); முன்னதாக இழப்பீட்டை உயர்த்த குறிப்பீடுகள் கோரப்பட்டு இழப்பீடு உயர்த்தப்பட்டது. கையகப்படுத்தல் நடவடிக்கைகள் அல்லது நேரடி உடைமை எடுத்தல் போன்றவற்றிற்கு எதிராக சவால் இல்லை. இந்த நீதிமன்றத்தில் அல்லது உயர் நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள விடயங்களில் இழப்பீடு தொடர்பான நடவடிக்கைகளில் கூட, இழப்பீட்டை நீதிமன்றத்தில் செலுத்தாததால் அல்லது கருவூலத்தில் செலுத்தாததால் அல்லது நீதிமன்றத்தின் இடைக்கால உத்தரவால் தேவையானதை செய்ய முடியாததால் நடவடிக்கைகள் காலாவதியாகிவிட்டன என பிரிவு 24(2) பயன்படுத்தப்பட்டது.

நீதிமன்றம் மீட்புக் கொள்கையை விரிவாகக் கையாண்டு பின்வருமாறு கூறியதை நாங்கள் கவனிக்கலாம்:-

338. ஒரு தவறிழைப்பவர் அல்லது தற்போதைய சூழலில், தனது வாய்ப்புகளை எடுத்துக்கொள்ளும் ஒரு வழக்காடி, காலம்

தாழ்த்தும் தந்திரங்களால் பலன் பெற அனுமதிக்கப்படக்கூடாது. நீதிமன்றத்தை ஒரு கருவியாக பயன்படுத்தி அளவுக்கதிக வளம் பெறுவதை அல்லது அளவுக்கதிக நன்மை பெறுவதை ஊக்குவிக்காமல் இருப்பது நீதி அமைப்பின் கடமையாகும். *கலாபாரதி அட்வர்டைசிங்* எதிர் *ஹேமந்த் விமல்நாத் நரிசானியா* [*கலாபாரதி அட்வர்டைசிங்* எதிர் *ஹேமந்த் விமல்நாத் நரிசானியா*, (2010) 9 உநீவ 437 : (2010) 3 உநீவ (சிவில்) 808]-இல், இடைக்கால உத்தரவுகளை தொடர்ந்து பிறப்பிக்கப்பட்ட தொடர்புடைய உத்தரவுகளின் விளைவை நடுநிலைப்படுத்துவதில் நீதிமன்றங்கள் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என கவனிக்கப்பட்டது. இடைக்கால நடவடிக்கையாக நிவாரணங்களை பெற்று வழக்கின் தகுதிக்கூறுகளின் அடிப்படையிலான விசாரணையை தவிர்க்கும் வழக்காடிகளிடையே உள்ள வளர்ந்து வரும் போக்கை கட்டுப்படுத்த இத்தகைய உத்தரவுகள் அவசியம். எனவே, மீட்புக் கொள்கை, நீதிமன்றத்தின் உத்தரவுகளால், ஒரு வழக்காடி தனது வேண்டுகோளின் பேரில் பெற்ற நன்மைகள்

நிலைத்திருக்கக்கூடாது என்ற கருத்தை அங்கீகரித்து வடிவமைக்கிறது; இது அதிக அல்லது தொடர் வழக்காடிகள் மீண்டும் மீண்டும் நீதிமன்றங்களை அணுகி மற்றவர்களின் உரிமைகளை தோற்கடிப்பதை ஊக்குவிக்கும் — கையகப்படுத்தல் நடவடிக்கைகளின் அடிப்படையிலான பொது நோக்கங்களை சீர்குலைப்பது உட்பட. வேறு அணுகுமுறை என்பது, உதாரணமாக, (ஒரே அறிவிப்பால் தங்கள் நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்பட முயற்சிக்கப்பட்ட) இரண்டு நில உரிமையாளர்களுக்கு இழப்பீடு வழங்கப்படும்போது, ஒருவர் விடயம் இறுதியாவதற்கு அனுமதித்து — முன்னேறுகிறார், மற்றொருவர் பிடிவாதமாக ஒன்று அல்லது தொடர் வழக்குகளை தாக்கல் செய்வதன் மூலம் கையகப்படுத்தலின் அடிப்படையிலான பொது நோக்கத்தை தடுக்க முயற்சிக்கிறார், அதன் நிலுவையின்போது இடைக்கால உத்தரவுகள் அமலில் இருந்து தரப்புகளை கட்டுப்படுத்தலாம், பின்னவர் பிரிவு 24(2)-இன் கீழ் காலாவதியானதாக கருதப்படும் நிபந்தனையால் பலனடைந்து வெகுமதி பெறுவார் என்பதாகும். இத்தகைய

விளைவை பாராளுமன்றம் ஒருபோதும் கருதவில்லை என்பது இந்த நீதிமன்றத்தின் கருத்தாகும்; மேலும், வழக்காடி பெற்ற நன்மை மற்ற தரப்பிற்கு சாதகமாக பொருத்தமான முறையில் ஈடுசெய்யப்பட வேண்டும் என மீட்புக் கொள்கை வலியுறுத்துகிறது.

366.2. நீதிமன்றத்தின் இடைக்கால உத்தரவால் உள்ளடக்கப்பட்ட காலத்தை நீக்கி ஐந்து ஆண்டுகள் என்ற கால அளவுக்குள் தீர்வம் வழங்கப்பட்டிருந்தால், 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 24(1)(பி)-இன் கீழ் 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் ரத்து செய்யப்படவில்லை என்பது போல நடவடிக்கைகள் 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் தொடரும்.

366.8. நடவடிக்கைகள் காலாவதியானதாக கருதப்படும் என வழங்கும் பிரிவு 24(2)-இன் விதிகள், 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன் ஐந்து ஆண்டுகள் அல்லது அதற்கு மேல் அதிகாரிகள் தங்களது செயலின்மையால் நேரடி

உடைமை எடுக்கவும் இழப்பீடு செலுத்தவும் தவறிய நிலையில், 01.01.2014-ஆம் தேதியன்று சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரியிடம் நிலுவையில் உள்ள நிலம் கையகப்படுத்தல் நடவடிக்கையில் பொருந்தும். ஐந்து ஆண்டுகள் கணக்கிடுவதில் நீதிமன்றம் பிறப்பித்த இடைக்கால உத்தரவுகள் நிலவிய காலம் நீக்கப்பட வேண்டும்.

12. இந்த வழக்கின் பொருண்மைகளுக்கு மேற்கூறிய கொள்கைகளைப் பொருத்தும்போது, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 24(2)-இன் கீழ் பாதுகாப்பு கோர முடியாது என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. இதற்கான எளிய காரணம் என்னவென்றால், நீதிமன்றங்களை அணுகி, இடைக்கால உத்தரவுகளைப் பெற்றதன் மூலம், மேல்முறையீட்டாளர் நிலங்களின் உடைமையை பெறுவதிலிருந்து தடுக்கப்பட்டார். எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் வழக்கு தொடர்ந்து, உத்தரவுகளைப் பெற்று, மேல்முறையீட்டாளரை நேரடி உடைமை எடுப்பதிலிருந்து தெளிவாக தடுத்துள்ள இது போன்ற ஒரு வழக்கு என்பதில் நாங்கள் தெளிவாக உள்ளோம், எனவே, உயர் நீதிமன்றத்தின் எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரை நீக்கறவு செய்யப்பட வேண்டும்.

13. எனினும், நாங்கள் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ள பிந்தைய வளர்ச்சிகளின் அடிப்படையில் பிரச்சினையை எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் கற்றறிந்த வழக்குரைஞர் முன்வைக்க முயற்சிக்கிறார்.

1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3ஏ-இன் கீழும் அறிவிப்பாணை வெளியிடப்பட்டுள்ளது என்பது உண்மை. ஆட்சேபனைகளை கோரிய பிறகு அறிவிப்பின் பேரில் நடவடிக்கை எடுத்து, 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3டி-இன் கீழ் விளம்புகை செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதும் உண்மை.

1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் திட்டம் முக்கியமாக 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 4-க்கு இணையான பிரிவு 3ஏ-இன் கீழ் அறிவிப்பு வெளியிடுதல், வழக்கமாக விசாரணையைத் தொடர்ந்து பிரிவு 3டி-இன் கீழ் விளம்புகையில் முடிவடைதல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3டி-இன் கீழான விளம்புகையின் சட்டப்பூர்வ விளைவு சொத்து உடனடியாக உரிமை மாற்றப்படும் என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி உண்மையாகும்.

14. எனவே, இங்கு ஒருபுறம், 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 16-இன் கீழ் உரிமை மாற்றம் ஏற்கனவே நடந்துள்ள நிலையில் நாங்கள் உள்ளோம். பிரிவு 16-இன் கீழ், தீர்வம் வழங்கப்பட்ட பின்னர் நேரடி உடைமை எடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இங்கு, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் நீதிப்பேராணை மனு தாக்கல் செய்து நீதிமன்றங்கள் உத்தரவுகளை பிறப்பித்ததன் காரணமாக மட்டுமே நேரடி உடைமை எடுக்க முடியவில்லை. மறுபுறம், ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி, எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரைக்கு எதிரான சவால் நிலுவையில் இருக்கும்போது, 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கைகள் தொடங்கப்பட்டுள்ளன என்பதில் சந்தேகமில்லை. இங்கு, குறிப்பிட்ட நிலம், சாலை அமைப்பப்பணி என்ற பொது நோக்கத்திற்கு தேவைப்பட்டது என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். வெளிப்படையாக, இந்த நீதிமன்றத்தில் வழக்கு நிலுவையில் இருந்தபோது பிரிவு 3ஏ-இன் கீழ் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு, பிரிவு 3டி-இன் கீழ் விளம்புகையால் தொடரப்பட்டன என்பதில் சந்தேகமில்லை.

15. இந்த கட்டத்தில், *ஜெய்பூர் மேம்பாட்டு ஆணையம்* எதிர் *மகேஷ் சர்மா மற்றும் ஒருவர்* (2010) 9 உநீவ 782 என்ற வழக்கில் வகுக்கப்பட்ட கொள்கைகளை நாங்கள் கவனிக்க வேண்டும்:-

"26. ஜாகீர் சட்டத்தின் விதிகளின் கீழ் நிலம் அரசாங்கத்திற்கு உரிமை மாற்றப்பட்டு, 29 பிகா மற்றும் 17 பிஸ்வாஸ் அளவுள்ள மேற்கண்ட நிலம் அரசாங்கத்தால் மீட்கப்பட்டிருந்த போதிலும், மேற்கண்ட நிலத்தை கையகப்படுத்த முன்மொழியும் அறிவிப்பு சட்டத்தின் பிரிவு 4(1)-இன் கீழ் அரசாங்கத்தால் வெளியிடப்பட்டு, அதைத் தொடர்ந்து சட்டத்தின் பிரிவு 6-இன் கீழ் விளம்புகை வெளியிடப்பட்டது. ஏற்கனவே அரசாங்கத்திற்கு சொந்தமான நிலத்திற்கு நிலம் கையகப்படுத்தல் அலுவலர் இழப்பீட்டை நிர்ணயித்து தீர்வம் வழங்கியதோடு மட்டுமல்லாமல், ஜாகீர் சட்டத்தின் கீழ் செலுத்தப்பட்ட இடைக்கால இழப்பீட்டை தக்க வைத்துக் கொள்ளவும், 2500 சதுர கெஜம் அளவுள்ள மேம்படுத்தப்பட்ட நில மனையை ஒதுக்கீடு செய்யவும் உத்தரவிட்டு மேலும் முன்னேறினார். இத்தகைய நடவடிக்கைக்கு ஆதரவாக எந்தச் சட்டமும் இல்லாத போதிலும், எதிர்மனுதாரருக்கு சாதகமாக இழப்பீடு செலுத்த உத்தரவிட்டதோடு நில மனையையும் ஒதுக்கீடு செய்த நிலம்

கையகப்படுத்தல் அலுவலரின் மேற்கண்ட நடவடிக்கை, அரசாங்க சொத்தின் பாதுகாவலர்களான அரசு அதிகாரிகள் தங்கள் பொது கடமையை நிறைவேற்றுவதன் மறைவில் எவ்வாறு தங்கள் அதிகாரம் மற்றும் நம்பிக்கையை துஷ்பிரயோகம் செய்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது.

32. *ஒரிசா மாநில அரசு* எதிர் *பிருந்தபன் சர்மா* [1995 துணை (3) உநீவ 249] என்ற வழக்கில் இந்த நீதிமன்றம், நிலம் கையகப்படுத்துதல் சட்டம் கையகப்படுத்தப்படும் நிலத்தில் அரசாங்கத்திற்கு சொந்தமான எந்த உரிமையையும் கையகப்படுத்துவதற்கு கருதவில்லை அல்லது வழிவகை செய்யவில்லை என தீர்ப்பளித்துள்ளது. நிலத்தின் உரிமையாளராக இருக்கும் அரசாங்கம், ஒருவர் தவறுதலாக நிலத்தை கையகப்படுத்த முயன்று, பின்னர் தவறுதலாக சட்டத்தின் பிரிவு 4 மற்றும் 6-இன் கீழ் அறிவிப்பாணைகளை வெளியிட்டதால் மட்டும் தனது சொந்த நிலத்தை கையகப்படுத்த

வேண்டிய தேவையில்லை என்ற சட்டத்தின் நிலைநாட்டப்பட்ட நிலைப்பாட்டை அது மீண்டும் உறுதிப்படுத்தியது.

33. மேற்கண்ட நிலைப்பாடு இந்த நீதிமன்றத்தின் *மேஹர் ரூசி டலால்* எதிர் *இந்திய அரசு* [(2004) 7 உநீவ 362] என்ற அடுத்த தீர்ப்பில் மீண்டும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. மேற்கண்ட தீர்ப்பின் உநீவ பத்தி 15-இல், நிலம் கையகப்படுத்தல் நடவடிக்கைகளில் அரசாங்கம் தனது சொந்த உரிமையை கையகப்படுத்த முடியாது மற்றும் கையகப்படுத்துவதில்லை என்பது நிலைநாட்டப்பட்ட சட்டமாக இருப்பதால், குறித்தனுப்புகையை மறுக்கும் சிறப்பு நிலம் கையகப்படுத்தல் அலுவலரின் உத்தரவை ரத்து செய்ததில் உயர் நீதிமன்றம் தெளிவாக பிழை செய்துள்ளன என இந்த நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ளது. மேற்கண்ட சட்டத்தை வகுக்கும்போது, இந்த நீதிமன்றம் *பம்பாய் ஆட்சியர்* எதிர் *நசர்வான்ஜி ரத்தன்ஜி மிஸ்த்ரி* [ஏ.ஐ.ஆர் 1955 எஸ்.ஸி 298 : (1955) 1 உநீஅ 1311] என்ற தனது முந்தைய தீர்ப்பை குறிப்பிட்டுள்ளது.

34. இந்த கட்டத்தில் *கிரண் சிங்* எதிர் *சமன் பஸ்வான்* [எ.ஐ.ஆர் 1954 எஸ்.ஸி 340 : (1955) 1 உ_நீ.அ 117] என்ற இந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை பொருத்தமாக குறிப்பிடலாம். மேற்கண்ட வழக்கில் அதிகார வரம்பின்றி நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பு செல்லத்தக்கதல்ல மற்றும் அத்தகைய தீர்ப்பை நிறைவேற்றத்திலோ அல்லது இதர நடவடிக்கைகளிலோ கூட எதிர்க்கலாம் என இந்த நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ளது. உ_நீ.அ பக்கம் 121-இல் பத்தி 6-இல் நீதிமன்றம் பின்வருமாறு தீர்ப்பளித்தது: (ஏ.ஐ.ஆர் பக்கம் 342, பத்தி 6)

"6....அதிகார வரம்பின்றி நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பாணை செல்லத்தக்கதல்ல என்பது நன்கு நிலைநாட்டப்பட்ட அடிப்படை கொள்கையாகும், மற்றும் அதன் செல்லாத்தன்மையை நிறைவேற்றத்தின் போதோ மற்றும் இதர நடவடிக்கைகளிலோ கூட, எப்போது மற்றும் எங்கெல்லாம் அதை நிறைவேற்ற அல்லது நம்பியிருக்க முயற்சிக்கப்படுகிறதோ அப்போது எல்லாம் முன்வைக்கலாம்."

36. இந்த நீதிமன்றத்தின் மேற்கண்ட தீர்ப்புகளின் அடிப்படையில், சட்டத்தின் பிரிவு 4 மற்றும் 6-இன் கீழ் அறிவிப்பாணைகள் வெளியிடப்பட்டதும் நிலத்தை கையகப்படுத்துவதற்காக வழங்கப்பட்ட தீர்வமும் செல்லத்தக்கதல்ல என்பதும், பிரிவு 48-இன் கீழ் அறிவிப்பாணை வெளியிட்டு நிலத்தை கையகப்படுத்துவதிலிருந்து அரசாங்கம் பின்வாங்கிய பிந்தைய நடவடிக்கை தவற்றை சரிசெய்யும் நடவடிக்கையாக இருந்ததால் நியாயமானதும் சரியானதும் ஆகும் என்பதும் மிக தெளிவாகிறது. நிலம் ஏற்கனவே அரசாங்க நிலமாக இருந்தது மற்றும் வருவாய் பதிவேட்டிலேயே அவ்வாறு விவரிக்கப்பட்டிருந்தது என்ற பொருண்மையின் அடிப்படையில் குறித்தனுப்புகை நீதிமன்றத்திற்கு குறித்தனுப்புகை செய்ய பிந்தைய நிலம் கையகப்படுத்தல் அலுவலர் மறுத்தது நியாயமானது. தீர்வம் வழங்கிய நிலம் கையகப்படுத்தல் அலுவலர், நிலம் கையகப்படுத்துதல் சட்டத்தின் கீழ் இழப்பீட்டை நிர்ணயித்ததோடு மட்டுமல்லாமல் ஜாகீர் சட்டத்தின் கீழ்

செலுத்தப்பட்ட இடைக்கால இழப்பீட்டை தக்க வைத்துக் கொள்ள உத்தரவிட்டும், 2500 சதுர கெஜம் அளவுள்ள மேம்படுத்தப்பட்ட நில மனையை ஒதுக்கீடு செய்ய உத்தரவிட்டும் சட்டவிரோதமாக செயல்பட்டார்.

16. பொருண்மைகளின் தனித்துவமான தன்மையை கருத்தில் கொண்டு நாம் சில கொள்கைகளை பயன்படுத்த வேண்டும்.

ஒருபுறம், இந்த நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு நிலுவையில் இருந்தபோது தான் இந்த தற்போதைய வளர்ச்சிகள் நடந்துள்ளன. மறுபுறம், சாலை அமைப்புப்பணி என்ற பொது நோக்கத்திற்காக நிலத்தை கையகப்படுத்த வேண்டிய தேவையை உணர்ந்த அதிகாரி வெளிப்படையாக 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் வகையங்களை பயன்படுத்தினார். இங்கும் கூட, ஏற்கனவே அதனிடம் உரிமை மாற்றப்பட்ட நிலத்தை அரசாங்கம் கையகப்படுத்த முடியாது என்ற கொள்கையை மனதில் கொள்ள வேண்டும். குறிப்பிட்ட நிலங்கள் மேல்முறையீட்டின் பொருளாக உள்ளன என்ற சங்கதியை உணர்ந்து மற்றொரு அம்சத்தையும் நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும், மேலும் முக்கியமாக, இந்த நீதிமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு அமர்வு தீர்ப்புரையின்படி

அவை உரிமை மாற்றப்பட்டிருக்கும் என்பதால் 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் இறுதி தீர்வம் வழங்கப்பட்டபோது நிலங்கள் விலக்கப்பட்டுள்ளன. இறுதி தீர்வத்தில் தங்கள் நிலங்கள் விலக்கப்பட்டதற்கு எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் எந்த சவாலும் விடுத்ததாக வழக்கில்லை என்பதை நாங்கள் இங்கு குறிப்பிடலாம். அது எப்படி இருந்தாலும், இந்த அனைத்து வளர்ச்சிகளும் மேல்முறையீடு நிலுவையில் இருந்தபோது நடந்தன என்பதே பொருண்மையாகும்.

17. நீதிமன்றம் இறுதியாக வழக்கை முடிவு செய்யும் போது, குறிப்பாக உச்ச நீதிமன்றம், அரசியலமைப்பின் 142-வது ஷரத்தின் கீழ் தனக்குள்ள அதிகாரங்களுடன், தரப்பினரிடையே முழுமையான நீதியை நிலைநாட்டுவது சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி சாத்தியமாகும், மேலும் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் தரப்பு வழக்குரைஞர் அந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முயற்சிக்கிறார் என்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.

18. எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் கற்றறிந்த வழக்குரைஞரின் வாதத்தின் போக்கிலிருந்து எங்களுக்கு தெரிவதுபோல முரண்தடை கொள்கையை பயன்படுத்த

முடியும் என்றால், அது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது என்ற கருத்தில் நாங்கள் உள்ளோம். முரண்தடை சமநீதியிலிருந்து எழுகிறது.

19. ஸ்பென்சர் பௌவர்: நம்பிக்கை அடிப்படையிலான முரண்தடை, 5-வது பதிப்பில் பின்வரும் விவாதங்களை நாம் காண்கிறோம்.

> "1.68 மனசாட்சிக்கு புறம்பானது என்பதன் தேவை என்னவென்றால் ஒருவர் (B) தான் முரண்தடை செய்யப்பட்டதை நல்லெண்ணத்துடன் உறுதிப்படுத்த முடியாது என்பதாகும். இதன் பயன்பாடு சமநீதி சட்டவியலிலிருந்து வருகிறது, 'மனசான்று என்ற சொல்லில் நீண்ட காலத்திற்கு முன் மறைந்துபோன உயர்முறை நீதிமன்றத்தின் மத சார்ந்த தோற்றத்தை பிரதிபலிக்கிறது, அது ஒரு மனசான்றின் நீதிமன்றமாகச் செயல்பட்டது. எனினும், நேர்மையான மற்றும் களங்கமற்ற நோக்கம் B-ஐ முரண்தடை பொறுப்பிலிருந்து விலக்காது: முக்கியமானது B-இன் நெறிமுறைகளின் நிலை அல்ல, மாறாக அவரது பிரதிநிதித்துவம் அல்லது மௌனம் A-

இன் மனம் மற்றும் விருப்பத்தின் மீது ஏற்படுத்தும் விளைவு ஆகும். மேலும், B-யின் நடத்தை எந்த குறிப்பிட்ட அளவிலும் அதிர்ச்சியூட்டுவதாக இருக்க வேண்டியதில்லை; முரண்தடை இல்லாவிட்டால், அது ஒரு நியாயமற்ற விளைவை ஏற்படுத்தும் அளவுக்கு இருந்தாலே போதும். காப் எதிர் யோமன்ஸ் ரோ மேனேஜ்மென்ட் லிமிடெட் வழக்கில் லார்ட் வாக்கர், முரண்தடை இல்லாமல் முடிவு 'நீதிமன்றத்தின் மனசான்றை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்க வேண்டும்' என்ற தேவையை குறிப்பிட்டார், ஆனால் B தனது பிரதிநிதித்துவத்தால் A-வை ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் செயல்பட (அல்லது செயல்படாமல் இருக்க) வைத்துள்ளார் என்பதால் முடிவு நியாயமற்றதாக இருக்கும் என்பதை விட அதிகமாக நீதிமன்றம் கண்டறிய வேண்டும் என புரிந்து கொள்ளக்கூடாது என சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. பொது சட்டத்தின் சமநீதி தணிப்பின் பின்னணியில் அதன் பயன்பாடு குறித்து பிரிட்ஜ் எதிர் கேம்ப்பெல் டிஸ்கவுண்ட் வழக்கில் ராட்கிளிஃப் பிரபு கூறிய எச்சரிக்கையும் இங்கு பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். "மனசாட்சிக்கு புறம்பானது"

என்பது தகுதியான நபர்களுக்கிடையேயான எந்த ஒப்பந்தத்தையும் ஒரு பக்கம் அல்லது மற்றொரு பக்கம் கரடுமுரடாக இருக்கும்போது சரிசெய்வதற்கான தீர்வாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது...'. காமன்வெல்த் ஆஃப் ஆஸ்திரேலியா எதிர் வெர்வேயன் வழக்கில் டீன் நீதிபதி ஒரு நெகிழ்வான வரையறையை வழங்கியுள்ளார்:-

'நடத்தையால் ஏற்படும் முரண்தடை கோட்பாடு நல்மனசான்றின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது... அதிகபட்சமாக கூறப்படுவது என்னவென்றால் "மனசான்றுக்கு புறம்பானது" என்பதை ஒரு தரப்பினர் "மற்ற தரப்பினரிடையே, மனசாட்சியின்படி அனுமதிக்கக் கூடாததை" செய்வது என்ற அர்த்தத்தில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே மிக முக்கியமானது (ஸ்டோரி, சமநீதி சட்டவியல் குறித்த விளக்கவுரைகள், 2-வது ஆங்கில பதிப்பு (1892) பத்தி 1219; தாம்சன் எதிர் பாமர் பார்க்கவும்)."

20. ஒருவேளை தேர்வுக் கோட்பாடு பொருத்தமானது என வாதிடலாம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. தேர்வு தொடர்பான வழக்குகளில் தான் அங்கீகரித்தல் மற்றும் நிராகரித்தல் போன்ற சொற்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கை எடுக்க மேல்முறையீட்டாளரை அனுமதிப்பதும், 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3டி-இன் கீழ் சொத்துரிமை மாற்றத்தில் நடவடிக்கைகள் முடிவடைவதும் நியாயமாக இருக்காது என வாதிடலாம், மேலும் 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழான நடவடிக்கை காலாவதியாகிவிட்டது என்ற எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரையின் அடிப்படையில் வெளிப்படையாக 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கை எடுக்க தேர்வு செய்து, அதிகாரிகள் தங்கள் நடவடிக்கையிலிருந்து பின்வாங்க அனுமதிக்க முடியாது. இந்த வழக்கின் பொருண்மைகளில் இறுதியாக அதன் சார்பாக தீர்ப்பளிக்கப்படும்போது மேல்முறையீட்டாளரின் உரிமைகளை பறிப்பது முற்றிலும் சமநீதிக்கு எதிரானதாக இருக்கும் என நாங்கள் கருதுகிறோம். மேல்முறையீட்டாளர் எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரைக்கு எதிராக உடனடியாக இந்த நீதிமன்றத்தை அணுகிய வழக்காகவும் இது உள்ளது. மேலும், பொருண்மைகளில் சமநீதியின் சமநிலை மேல்முறையீட்டாளருக்கு சாதகமாக செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், வழக்கு நிலுவையில் இருந்தபோது நடவடிக்கைகள்

எடுக்கப்பட்டு அது 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3டி-இன் கீழான விளம்புகை நிலையை எட்டியிருந்தது என்ற வெறும் பொருண்மை, மேல்முறையீட்டை நாங்கள் இறுதியாக முடிவு செய்யும்போது அரசியலமைப்பு அமர்வில் இந்த நீதிமன்றம் அறிவித்த சட்டத்தின்படி நிலம் ஏற்கனவே 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் உரிமை மாற்றப்பட்டிருக்கும் என கண்டறிந்து, ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி இரண்டு முறை உரிமை மாற்றம் இருக்க முடியாது என்பதால், மேற்கண்ட நடவடிக்கைகளின் பலன்களை கோர எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு உரிமை வழங்க போதுமானதாக இருக்க முடியாது.

21. இந்த வழக்கின் பொருண்மைகளில், 81 நாட்களைத் தவிர எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் மேல்முறையீட்டாளரை நிலங்களின் நேரடி உடைமையை எடுப்பதிலிருந்து தடுப்பதற்காக பிறப்பிக்கப்பட்ட இடைக்கால உத்தரவின் அடிப்படையில் வெற்றி பெற்றது என்ற பொருண்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, நாங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள முக்கிய அம்சமாக இது இருக்க வேண்டும் என நாங்கள் கருதுகிறோம்.

22. இந்த நீதிமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு அமர்வை கவர்ந்த கொள்கை இந்த வழக்கின் பொருண்மைகளுக்கு முழுமையாக பொருந்தும். முந்தைய ஆட்சியின் கீழ்

சட்டத்தை இயக்கிய பொது அதிகாரி, இறுதியில் அல்லது கணக்கு தீர்க்கும் நாளில் அவர்கள் சட்டப்படி வெற்றி பெற வேண்டும் என்று கண்டறியப்படும்போது இழப்பிற்கு உள்ளாக்கப்பட முடியாது. உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் இந்த நீதிமன்றம் பிறப்பித்த உத்தரவுகள் இல்லையென்றால், நேரடி உடைமை எடுக்கப்பட்டிருக்கும், மற்றும் நிலம் சட்டத்தின் கீழ் உரிமை மாற்றப்பட்டிருக்கும் என வாதிடுவதில் மேல்முறையீட்டாளர் தரப்பில் முற்றிலும் நியாயம் உள்ளது என இங்கு நாங்கள் கண்டறிந்துள்ளோம். வழக்குகளின் இறுதி முடிவை தாண்டி நிலைக்க முடியாத இடைக்கால உத்தரவுகள் இல்லையென்றால், முந்தைய ஆட்சியின் கீழ் நிலம் அரசாங்கத்திற்கு உரிமை மாற்றப்பட்டிருக்கும் என்ற அடிப்படையில் நாங்கள் செயல்பட வேண்டும். 1956-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 3டி-க்கு கூறப்படும் பின்னர் உரிமை மாற்றம், எங்கள் கருத்தில் முக்கியத்துவம் இழந்ததாக மாற வேண்டும், மேலும் 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் வெளியிடப்பட்ட அறிவிப்பாணை/தீர்வத்தின் கீழ் நிலம் உரிமை மாற்றப்படும் என வாதிடுவதிலிருந்து மேல்முறையீட்டாளரை முரண்தடை செய்ய முடியாது.

23. பொருண்மைகளின் பின்னணியை பார்த்த பிறகு, 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தில் பொதிந்துள்ள அதிகாரத்தின் பயன்பாட்டில், நிலம்

மேல்முறையீட்டாளருக்கு உரிமை மாற்றப்பட்டு, சாலை அமைப்புப்பணி போன்ற முக்கிய பொதுத் திட்டத்திற்கு தேவைப்படும் நிலமாக இருப்பதால், பொது அதிகாரி சட்டத்தின் பலன்களை அனுபவிப்பதிலிருந்து தங்கள் செயல்களால் திறம்பட தடுத்துள்ளதால் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு சமநீதியை கோர எந்த உரிமையும் இல்லை என நாங்கள் கருதுகிறோம்.

24. ஏற்கனவே அதற்கு சொந்தமான நிலத்தை கையகப்படுத்த 2013-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் பொது நிதியை செலவிட அரசாங்கம் கட்டாயப்படுத்தப்படுவது பொது நலனுக்கு முற்றிலும் எதிரானதாக இருக்கும் என்பது மிக தெளிவாகிறது. மேற்கண்ட உயர்ந்த கொள்கையை நாம் மறந்துவிட முடியாது.

25. அரசியலமைப்பு அமர்வால் குறிப்பிடப்பட்ட மீட்புக் கொள்கையையும் நாங்கள் மீண்டும் மனதில் கொள்ள வேண்டும். ஏற்கனவே நாங்கள் கவனித்தபடி, நிலங்கள் ஏற்கனவே உரிமை மாற்றப்பட்டுள்ளன என்பதை உணர்ந்து, நிலங்கள் இறுதி தீர்வத்தின் கீழ் ஏற்கனவே விலக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்கண்ட விவாதத்தின் தவிர்க்க முடியாத முடிவு மேல்முறையீட்டாளர் வெற்றி பெற வேண்டும் என்பதாகும்.

26. எனினும், இந்த வழக்கின் பொருண்மைகளையும் நீதியின் நலனையும் கருத்தில் கொண்டு, 22.08.2005-ஆம் தேதியிட்ட தீர்வத்தைத் தொடர்ந்து குறித்தனுப்புகை கோரி மற்றும் மேம்பட்ட இழப்பீடு கோரி 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 18-இன் கீழ் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் எந்த விண்ணப்பமும் தாக்கல் செய்யவில்லை என்றால், பிரிவு 18-இன் கீழ் விண்ணப்பம் செய்ய எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கு வாய்ப்பு வழங்கப்பட வேண்டும் மற்றும் விடயம் முந்தைய சட்டத்தின் கீழ் விசாரிக்கப்பட வேண்டும் என உத்தரவிடுவது பொருத்தமானது என நாங்கள் கருதுகிறோம். எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரை இந்த நீதிமன்றத்தால் வகுக்கப்பட்ட சட்டத்தின் அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன்படி, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் ஏற்கனவே 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 18-இன் பொருளுக்குள் விண்ணப்பம் தாக்கல் செய்யவில்லை என்றால், இன்றிலிருந்து ஒரு மாத காலத்திற்குள் 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 18-இன் கீழ் விண்ணப்பம் தாக்கல் செய்ய அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள் என நாங்கள் உத்தரவிடுகிறோம். அத்தகைய விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டால், 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் இருந்தபடி சட்டத்தின்படி கையாளப்படும்.

காலதாமதத்தின் காரணமாக விண்ணப்பம் தள்ளுபடி செய்யப்பட மாட்டாது. இந்த உத்தரவு இந்த வழக்கின் தனித்துவமான பொருண்மைகளில் மற்றும் இன்று வழங்கப்பட்ட எங்கள் தீர்ப்புரையின் மூலம் 1894-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழான 22.08.2005-ஆம் தேதியிட்ட தீர்வத்துக்கு எங்கள் அங்கீகாரத்தை வழங்குகிறோம் என்ற பொருண்மையைக் கருத்தில் கொண்டு பிறப்பிக்கப்படுகிறது.

மேல்முறையீடு அனுமதிக்கப்படுகிறது. எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்புரை நீக்கறவு செய்யப்படுகிறது. தரப்பினர்கள் தங்கள் சொந்த செலவுகளை ஏற்க வேண்டும்.

மேல்முறையீடு அனுமதிக்கப்பட்டது.

பொறுப்புத்துறப்பு

"வட்டார மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இத்தீர்ப்புரையானது, வழக்காடி, தன்னுடைய மொழியில் புரிந்துகொள்வதற்கு பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குட்பட்டதேயன்றி, வேறெந்த நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாகாது. அனைத்து நடைமுறையான மற்றும் அலுவல்முறையான நோக்கங்களுக்கும் மற்றும் தீர்ப்புரையை நிறைவேற்றலுக்கும், செயற்படுத்தலுக்கும் அதன் ஆங்கிலப் பதிப்பே அதிகாரப்பூர்வமானதாகும்."